GARDNERS

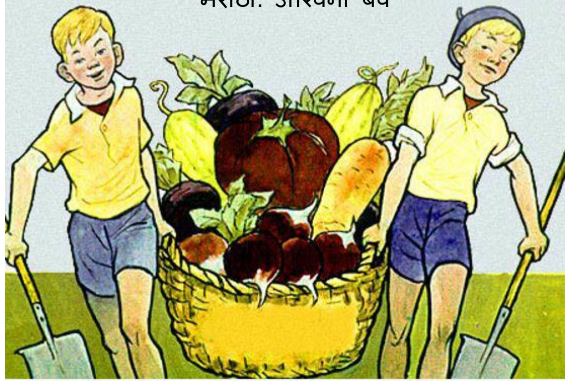
NIKOLAI NOSOV

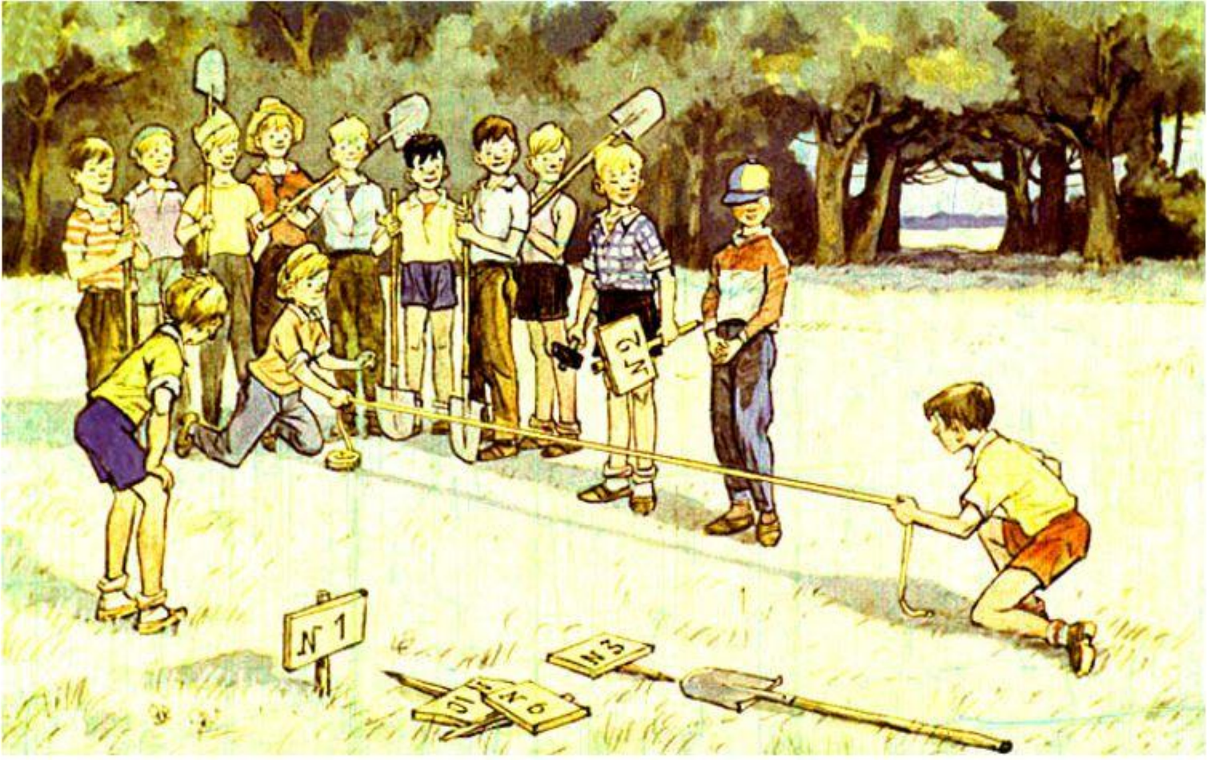
माळी

निकोलाई नोसोव

चित्र: आई. सेम्योनोव

मराठी: अश्विनी बर्वे

गेल्या उन्हाळ्यात पायनियर शिबिरात आल्यानंतर एक-दोन दिवसांनी, आमचा पायनियर नेता विट्याने घोषणा केली की आपण आपली स्वतःची भाजीपाल्याची बाग लावणार आहोत. काम कसे व्यवस्थित करायचे आणि कोणत्या भाज्या लावायच्या यावर चर्चा करण्यासाठी आम्ही जमलो. उद्यानाचे छोट-छोट्या भागात विभाजन करून प्रत्येक तुकड्यावर दोन पायनियर्सची टीम नेमण्याचा निर्णय घेण्यात आला. सर्वोत्कृष्ट जमिनीच्या तुकड्यात स्पर्धा होईल आणि विजेत्याला बक्षीस मिळेल. आघाडीचे संघ मागे पडणाऱ्या संघांना मदत करतील जेणेकरून जमिनीची चांगली मशागत होईल आणि चांगले पीक घेता येईल.

मिश्का आणि मला एकाच संघात सामील करण्याची विनंती केली. आम्ही शिबिरात येण्यापूर्वी आपण एकत्र काम करू आणि एकत्र मासेमारी करू आणि सर्व काही एकत्र करू असे ठरवले होते. वादिक जैत्सेव्ह यांनी प्रथम उत्खनन पूर्ण करणाऱ्या संघाला चालेंज बॅनर तयार करण्याचा प्रस्ताव मांडला. त्याला सर्वांनी सहमती दर्शवली आणि हे बॅनर सर्वोत्कृष्ट बागायतदारांना आणि नंतर तण काढून उत्तम बाग ठेवणाऱ्या संघाला देण्याचा निर्णय घेण्यात आला. आणि जो संघ सर्वात अधिक आणि सर्वोत्तम पीक घेईल तो संघ ते बॅनर परत शहरात घेऊन जाईल. मिश्का आणि मी ते बॅनर जिंकण्याचे ठरवले.

"आम्ही ते लवकर जिंकणार आहोत आणि आम्ही संपूर्ण उन्हाळ्यात ते कुठेही जाऊ देणार नाही आणि ते बॅनर आमच्याबरोबर शहरात परत जाईल," मिश्का म्हणाली.

नदीजवळ आम्हाला जमिनीचा तुकडा सापडला. आम्ही तो मोजला आणि त्यावर खुणा केल्या आणि त्यांना क्रमांक दिले आणि त्यावर लाकडी मार्कर चिकटवले. मिश्का आणि मला प्लॉट नंबर १२ मिळाला. मिश्काचे समाधान झाले नाही.

आम्हाला सर्वात वाईट भूखंड देण्यात आल्याची तक्रार करण्यासाठी तो विट्याकडे धावला. "तो सर्वात वाईट का आहे?" विट्याने विचारले. "कारण त्याला मध्यभागी छिद्र आहे!"

"त्याने काय झाले," विट्या हसला. "हे पहा, ते छिद्र नाही, ते घोड्याच्या खुराची खूण आहे."

"आमच्या प्लॉटमध्ये एक झाडाचा बुंधा देखील आहे," मिश्का बडबडला.

इतर प्लॉटवरही झाडांचे बुंधे आहेत.“

पण मिश्काने विट्याचे ऐकले नाही. “आम्हाला ते बाहेर काढावे लागतील,” तो ओरडला.

"ठीक आहे, जा आणि ते खोदून काढा. तुम्हाला मदत हवी असेल तर इतर तुम्हाला मदत करतील.“

"धन्यवाद, आम्ही ते स्वतः करू," मिश्का चिडून म्हणाला "आणि एकत्र आम्ही इतरांनाही मदत करू.“

"ते छान होईल!" विट्या म्हणाला.

सर्वजण खोदायला लागले. मिश्का आणि मी पण. पण दर काही मिनिटांनी मिश्का खोदणे थांबवायचा आणि इतरांनी किती काम केले आहे हे पाहण्यासाठी धावत जायचा. मी त्याला म्हणालो, "जर तू काम केले नाहीस तर लवकरच आपण इतरांपेक्षा खूप मागे राहू."

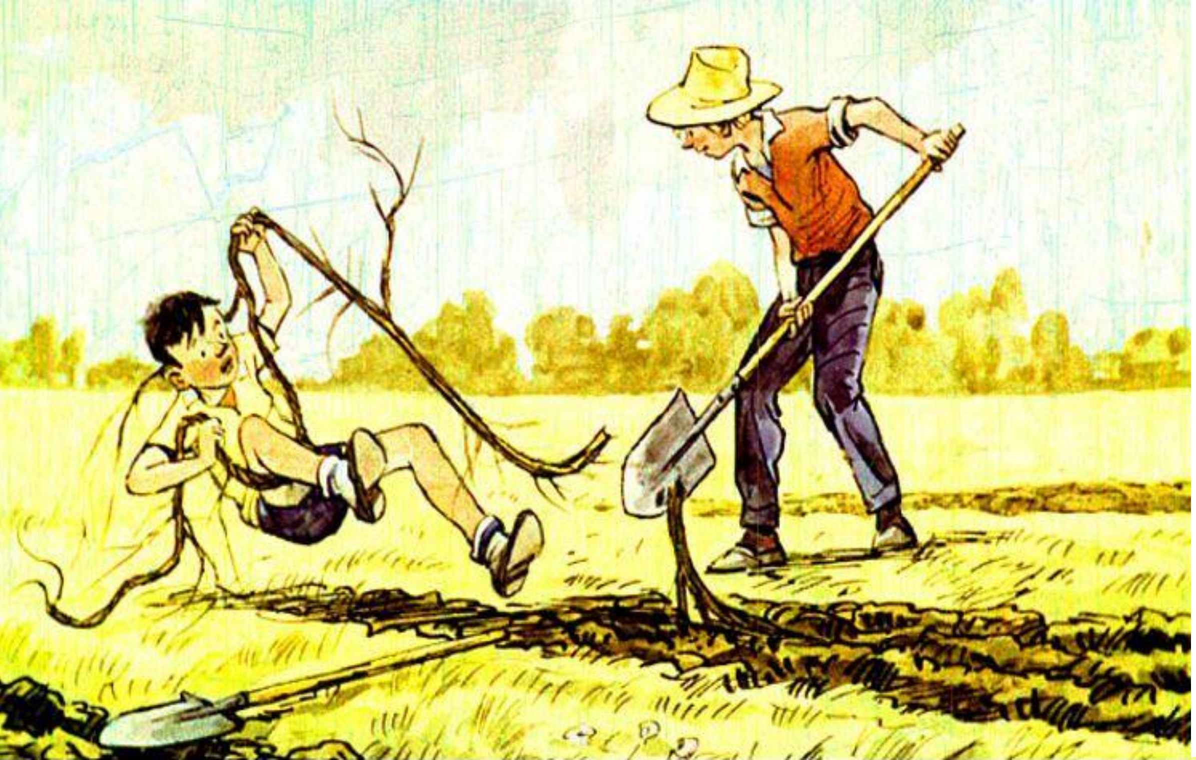
"ते सर्व ठीक आहे," मिश्का म्हणाला. "मी लवकरच त्यांच्यापर्यंत पोहोचेन." त्याने खोदण्यास सुरुवात केली, परंतु थोड्या वेळाने तो पुन्हा कापला गेला. रात्रीच्या जेवणाची बेल लवकर वाजल्यामुळे त्या दिवशी आम्ही जास्त काम करू शकलो नाही. मिश्का आणि मला जेवणानंतर प्लॉटवर जायचे होते, पण विट्याने आम्हाला थांबवले. "तुम्ही लोकांनी एक दिवस पुरेसे काम केले आहे. आम्ही फक्त सकाळी काम करू. रात्रीच्या जेवणानंतर आराम करू. नाहीतर काही लोक पहिल्या दिवशी खूप काम करतील आणि नंतर ते काम करू शकणार नाहीत."

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मिश्का आणि मी इतरांच्या आधी आमच्या प्लॉटवर पोहोचलो आणि खोदायला सुरुवात केली.

काही वेळाने मिश्काने विट्याला टेप मागितला की आपण किती खोदकाम केले आहे आणि अजून किती बाकी आहे. त्यानंतर त्याने आणखी थोडे खोदले आणि पुन्हा मोजमाप सुरू केले. आणि प्रत्येक वेळी जेव्हा त्याने मोजले तेव्हा त्याला आढळले की आपण पुरेसे खोदले नाही.

"अर्थात नाही," मी म्हणालो. "कारण मी खोदत आहे. आणि तू फक्त मोजत आहेस."

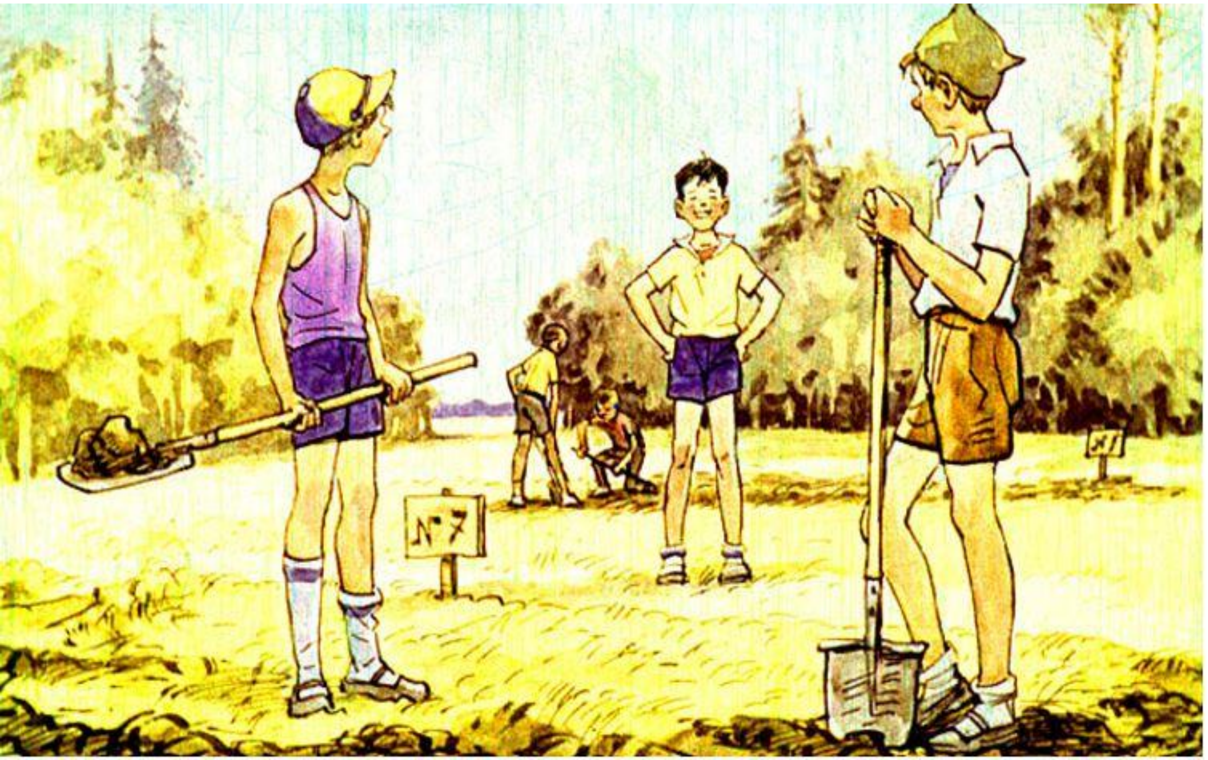
त्याने मोजमापाची टेप खाली टाकली आणि पुन्हा खोदायला सुरुवात केली. पण त्याने अजूनपर्यंत फारसे काही केले नव्हते जेव्हा त्याची कुदळ मुळावर आदळली आणि तेव्हा त्याने मुळ उपटण्यासाठी खोदणे बंद केले. त्याने मुळे ओढून काढली पण ती वर आली नाही. त्याने मुळे बाहेर काढण्याचा पुरेपूर प्रयत्न केला आणि त्या दरम्यान त्याने पुढच्या प्लॉटचा काही भाग खोदला." ते सोड!" मी म्हणालो. "तुला एवढी काळजी का वाटते?"

"मला हे कसे कळले की मूळ अर्धा मैल लांब आहे?"

"ठीक आहे, राहू दे."

"पण आपल्याला ते काम पूर्ण करावं लागेल ना?"

"त्याने तुला काय फरक पडतो?" "मी अशा प्रकारची व्यक्ती आहे. मी काही सुरू केले तर ते पूर्ण करतो." त्याने पुन्हा दोन्ही हातांनी मूळ धरले. मला राग आला, मी मुळाशी गेलो आणि कुदळीने ते कापले. मग मिश्काने टेप घेतला आणि त्याचे मोजमाप केले ."फक्त बघ," मिश्का म्हणाला. "साडेसहा मीटर लांब निघाले! आम्ही ते कापले नसते तर कदाचित वीस मीटर लांब झाले असते!" मी म्हणालो: "तुम्ही काम करण्याऐवजी इकडे तिकडे फिरणार हे मला माहीत असतं तर मी तुझ्यासोबत कधीच सहभागी झालो नसतो."

तुझी इच्छा असेल तर तू एकटयाने काम करू शकतोस. मी तुला माझ्यासोबत काम करायला भाग पाडणार नाही.“

"मी आधीच बहुतेक प्लॉट खोदून काढला आहे. परंतु आम्ही निश्चितपणे संपूर्ण काम पूर्ण करणारी पहिली टीम होणार नाही.“

"कोण म्हणतो की आपला पहिला नंबर येणार नाही? वान्या लोझकिन आणि सेन्या बोब्रोव्हकडे पहा. त्यांनी आमच्यापेक्षा कमी जागा खोदली आहे.“

तो वान्या लोझकिनच्या प्लॉटवर गेला आणि त्याची चेष्टा करू लागला: “ओहो खोदकाम करणारे हिरो! आम्ही लवकरच तुमच्या मदतीला येऊ.“ मात्र त्यांनी त्याला हाकलून लावले. “तू तुझ्या कामावर परत जा, नाहीतर आम्हाला तुम्हाला मदत करावी लागेल.“

मी म्हणालो: "तू खूप विचित्र आहेस, तू स्वत: कोणतेही काम केले नाही तरीही इतरांची चेष्टा करतोस! तुला माझा जोडीदार बनवून मी खूप मोठी चूक केली आहे.“

"काळजी करू नकोस," मिश्का म्हणाला. "माझ्या मनात एक छान कल्पना आहे. उद्या बॅनर आमच्या प्लॉटवर लागेल, तू बघच."

"तू वेडा आहेस," मी म्हणालो. "आपल्या प्लॉटवर अजून दोन दिवस काम बाकी आहे, तुझी अवस्था अशीच राहिली तर आपल्याला चार दिवस लागतील.“

“तू बघच. मी तुला माझ्या प्लॅनबद्दल नंतर सांगेन.“

"ठीक आहे, पण आता कामाला लाग. बघ, जमीन स्वतःहून खोदली जाणार नाही."

मिश्काने खोदायला सुरुवात करण्यासाठी कुदळ उचलली, पण नंतर विट्याने रात्रीच्या जेवणाची वेळ झाल्याचे सांगितले, म्हणून त्याने आपली कुदळ त्याच्या खांद्यावर ठेवली आणि जेवणाच्या खोलीकडे गेला. रात्रीच्या जेवणानंतर आम्ही सर्वांनी विट्याला बॅनर बनवण्यात मदत केली. आम्हाला खांबासाठी बांबूचे दोन तुकडे सापडले, कापड कापून शिवले आणि खांबांना ग्लिटर पेंटने रंगवले. विट्याने बॅनरवर चांदीच्या अक्षरात "बेस्ट गार्डनर" शब्द लिहिले. बॅनर खूपच सुंदर दिसत होते.

"चला एक बुजगावणे देखील बनवू," मिश्का म्हणाला. "कावळ्यांना तुमच्या बागेपासून दूर ठेवण्यासाठी." सर्वांना ती कल्पना खूप आवडली. आम्हाला एक खांब सापडला, हाताला काठी बांधली, शर्टासाठी जुनी सॅक घेतली आणि डोक्यासाठी मातीचे भांडे ठेवले. मिश्काने कोळशाच्या भांड्यावर डोळे, नाक आणि तोंड बनवले आणि अशा प्रकारे आमचे बुजगावणे तयार झाले. ते खूपच भयानक दिसत होते! आम्ही त्याला बागेच्या मध्यभागी उभे केले आणि आम्ही त्याच्याकडे बघून खूप हसलो. मिश्काने मला बाजूला नेले आणि माझ्या कानात कुजबुजले: "हे बघ, माझा प्लॅन आहे. आज रात्री जेव्हा बाकीचे सगळे झोपले असतील, तेव्हा आम्ही जाऊन आमचा संपूर्ण प्लॉट खोदून काढू, एक छोटासा भाग सोडला, जो आम्ही उद्या सहज पूर्ण करू शकू. मला खात्री आहे की आम्ही बॅनर नक्कीच जिंकू."

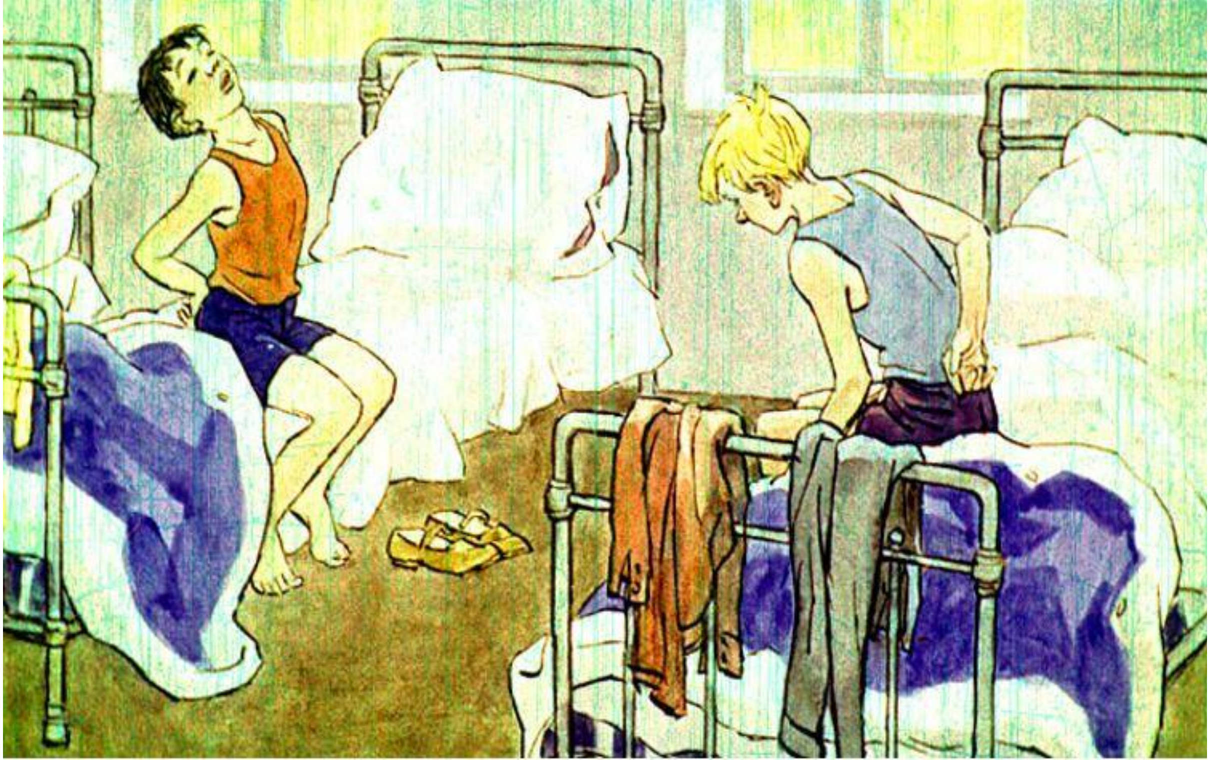
"तू काम करशील तर," मी म्हणालो. "परंतु तू नेहमीच मूर्खपणाच्या मूर्खपणात व्यग्र असतोस."

“यावेळी मी खूप वेगाने काम करेन, तू बघच.“

"ठीक आहे. पण तू काम करणार नाहीस तर मी पण करणार नाही.“ त्या रात्री मिश्का आणि मी इतर मुलांसोबत झोपायला गेलो. पण आम्ही फक्त झोपण्याचे नाटक केले. जेव्हा सर्व काही शांत झाले, तेव्हा मिश्काने माझ्या पायाला चिमटा घेतला. मी एक डुलकी घेणार होतो. “उठ,” तो हळूच कुजबुजला. “आपण खोदण्यास सुरुवात करू नाहीतर आपल्याला त्या बॅनरचा निरोप घ्यावा लागेल.“ आम्ही बेडरूममधून बाहेर आलो, आमच्या कुदळी उचलल्या आणि पटकन प्लॉटच्या दिशेने निघालो. ती एक चमकदार चांदणी रात्र होती आणि सर्व काही स्पष्टपणे दिसत होते. काही मिनिटांतच आम्ही आमच्या प्लॉटवर पोहोचलो.

“हे बघ, आपण आलो आहोत,” मिश्का म्हणाली. "हा आपला प्लॉट आहे. मी मधल्या स्टंपवरून ओळखू शकतो.“ आम्ही कामाला लागलो. यावेळी मिश्काने खूप वेगाने काम केले आणि लवकरच आम्ही बुंध्यापर्यंत सर्व मार्ग खोदला. आम्ही बुंधा वर काढायचा ठरवला. आम्ही आजूबाजूची माती मोकळी केली आणि मग जमेल तितकी ती ओढली, पण स्टंप हलला नाही. आम्हाला आमच्या कुदळीने मुळे कापावी लागली. हे एक कठीण काम होते, परंतु अखेरीस आम्ही ते करू शकलो. मग आम्ही शेत सपाट केले आणि मिश्काने पुढच्या प्लॉटमध्ये बुंधा टाकला.

“असे करणे चांगली गोष्ट नाही," मी म्हणालो.

"मग तो बुंधा कुठे ठेवू?“

"आम्ही आमच्या शेजाऱ्याच्या प्लॉटवर बुंधा ठेवू शकत नाही.“

"ठीक आहे, बुंधा नदीत टाकूया.“ आम्ही बुंधा उचलला आणि नदीवर ओढला. तो खूप जड होता आणि तो खेचण्यासाठी आम्हाला खूप प्रयत्न करावे लागले. पण शेवटी आम्ही त्याला किनाऱ्यावर आणून पाण्यात फेकून दिले. बुंधा नदीत तरंगत असलेल्या ऑक्टोपससारखा दिसत होता, त्याच्या मुळांना माती चिकटलेली होती. तो आमच्या नजरेतून दिसेनासा होईपर्यंत आम्ही त्याच्याकडे बघतच राहिलो आणि मग आम्ही झोपी गेलो. त्या रात्री खूप खोदकाम करून आम्ही खूप थकलो होतो. पण आता खोदण्यासाठी फक्त एक छोटासा तुकडा शिल्लक होता. दुसऱ्या दिवशी सकाळी आम्ही इतरांपेक्षा उशिरा उठलो. आमचं शरीर खूप दुखत होतं! आमचे हात दुखत होते, आमचे पाय दुखत होते आणि आमची पाठ तुटल्यासारखे वाटत होते!

“आपल्याला काय झालंय?" मिश्काने विचारले. "आम्ही एकाच वेळी खूप खोदकाम केले आहे," मी उत्तर दिले.

थोडं चालल्यावर आम्हाला थोडं बरं वाटलं आणि ब्रेकफास्टच्या वेळी मिश्काने सगळ्यांसमोर फुशारकी मारायला सुरुवात केली की आम्ही नक्कीच बॅनर जिंकू.नाश्ता करून आम्ही सगळे बागेत गेलो. मिश्का आणि मला घाई नव्हती. आमच्याकडे भरपूर वेळ होता!

आम्ही आमच्या प्लॉटवर पोहोचलो तोपर्यंत बाकीचे सर्वजण ओटर्ससारखे प्लॉट खोदण्यात व्यस्त होते. आम्ही चालता चालता त्यांच्याकडे बघून हसलो. "तुम्हाला इतके कष्ट करण्याची गरज नाही कारण तुम्ही बॅनर जिंकू शकणार नाही!" आम्ही त्यांना सांगितले. "तुम्ही दोघं आपलं काम करत राहा!" ते परत ओरडले. मग मिश्का म्हणाला: "फक्त हा प्लॉट पहा. मला आश्चर्य वाटते की हा कोणाचा प्लॉट आहे. त्यांनी अद्याप काहीही खोदले नाही. ते घरी लवकर झोपले असतील. "मी मार्करकडे पाहिले. क्रमांक 12." हा तर आमचा प्लॉट आहे!“ "तो असूच शकत नाही," मिश्का म्हणाला. "आम्ही त्यावर बरेच काम केले."

मी याचा विचार केला आणि मलाही ते योग्य वाटले.

"कदाचित काही षड्यंत्रामुळे संख्या बदलली नाही."

"नाही. इतर सर्व संख्या बरोबर आहेत. येथे ११ नंबर आहे आणि दुसऱ्या बाजूची १३ नंबर आहे." आम्ही पुन्हा पाहिलं आणि मध्येच एक झाडाचा बुंधा दिसला. आमचा आमच्या डोळ्यांवर विश्वास बसत नव्हता. "ऐका," मी म्हणालो. "जर हा आमचा डाव आहे, तर तो बुंधा तिथे काय करतोय? काल रात्री आम्ही तो खोदला, बरोबर?" "अर्थात आम्ही केले," मिश्का म्हणाला. "नवीन झाड त्याच्या जागी रात्रभर वाढू शकत नाही." मग आम्ही आमच्या शेजारील प्लॉटवर वान्या लोझकिनला असे म्हणताना ऐकले: "बघा मित्रांनो! एक अद्भुत चमत्कार! काल इथे एक मोठा बुंधा होता आणि आता तो कुठेतरी गायब झाला आहे. कुठे जाऊ शकतो?" तो चमत्कार पाहण्यासाठी सर्वजण धावले. मिश्का आणि मी पण तिथे गेलो.

काय झालं? कालपर्यंत त्यांनी निम्म्याहून कमी भूखंड खोदला होता पण आता फक्त एक छोटा कोपरा शिल्लक होता.

“मिश्का,” मी म्हणालो. "काय माहीत आहे? काल रात्री आम्ही खोदलेला त्यांचा भाग होता. आणि आम्ही खोदलेला बुंधाही त्यांचाच होता.“

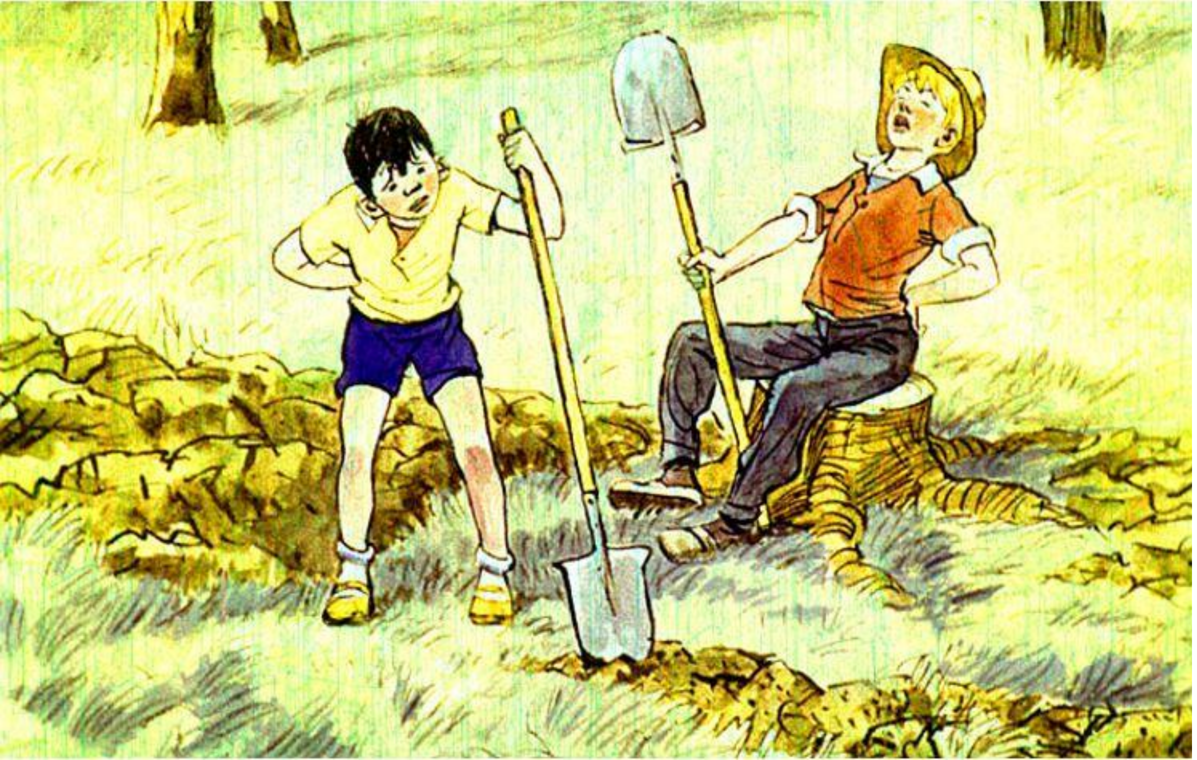
"ते करू शकत नाही!“ "पण तेच सत्य आहे.“

"अरे, आपण काय गाढव आहोत!" मिश्का ओरडला. “आपण आता काय करायचं? खरं सांगायचं तर त्यांनी आम्हाला तो भूखंड द्यावा आणि आमचा प्लॉट स्वतःसाठी घ्यावा. आमची सगळी मेहनत व्यर्थ गेली!“

"चुप राहा," मी म्हणालो. “आपले हसू होऊ नये असे तुला वाटते, का?“

"पण आता आपण काय करायचं?“

"खणणे," मी म्हणालो. "यंत्राप्रमाणे खणणे.“ आम्ही आमचे कुदळ उचलले. पण जेव्हा आम्ही खोदायला सुरुवात केली तेव्हा आमच्या गरीबांच्या पाठीला आणि हाताला आणि पायांना इतके दुखापत झाली की आम्हाला थांबावे लागले. आम्ही आमच्या शेजाऱ्यांच्या प्लॉटवर इतके कष्ट केले की आमच्यात स्वतःचे काम संपवण्याची ताकद राहिली नाही.

लवकरच वान्या लोझकिन आणि सेन्का बोब्रोव्ह त्यांचे कथानक पूर्ण करतात. विट्याने त्याचे अभिनंदन करून बॅनर दिला. तो त्याच्या प्लॉटच्या मध्यभागी पुरला. बाकी सगळे जमले आणि टाळ्या वाजवू लागले. मिश्काला ते सहन होत नव्हते. "हे बरोबर नाही!" तो म्हणाला. "ते न्याय्य का नाही?" विट्याने विचारले.“ कोणीतरी त्याच्यासाठी तो स्टंप उपटून फेकून दिला. त्याने स्वतःच असे म्हटले आहे.“ "आमचा दोष नाही, का?" वान्या म्हणाला. "कदाचित कोणाला सरपण हवे असेल. हा त्यांचा व्यवसाय आहे, आमचा नाही. "मिश्का म्हणाला, "कदाचित कोणीतरी चुकून तो बुंधा खोदला.“ "तो बुंधा असता तर इथेच कुठेतरी पडलेला असता.“ "कदाचित कोणीतरी तो बुंधा नदीत फेकून दिला असेल," मिश्का म्हणाला. "कदाचित, कदाचित... पण तुला काय म्हणायचे आहे?" पण मिश्का गप्प बसू शकला नाही."काल रात्री कोणीतरी तुझ्यासाठी खोदले," मिश्का म्हणाला. मी त्याला गप्प बसायला सांगत राहिलो. वान्या म्हणाला:

“त्याने हे केले असावे. आम्ही आमचा प्लॉट मोजला नाही.“ आम्ही परत आमच्या प्लॉटवर गेलो आणि एकत्र खोदायला सुरुवात केली. वान्या आणि सेन्का उभे राहिले आणि आमच्याकडे बघत हसले.

"त्यांच्याकडे पहा," सेन्का म्हणाला. "ते कासवांसारखे हळू आहेत.“ "आपण त्यांना मदत केली पाहिजे." वान्या म्हणाला, "ते खोदण्यात इतरांपेक्षा खूप मागे आहेत.“ मग त्यांनी आम्हाला मदत केली. त्याने आम्हाला खोदण्यात मदत केली आणि बुंधा काढण्यातही मदत केली, पण तरीही आम्ही शेवटच्या स्थानावर राहिलो. कोणीतरी आमच्या प्लॉटवर बुजगावणे बसवण्याचा सल्ला दिला कारण आम्ही आमचे काम पूर्ण केले. प्रत्येकाला वाटले की ही एक अद्भुत कल्पना आहे आणि म्हणून बुजगावणे खोदून आमच्या प्लॉटवर लावले गेले. पण मिश्का आणि मला त्याबद्दल खूप वाईट वाटलं."उत्साही!" मुलं म्हणाली. "जर तुम्ही पेरणी आणि खुरपणी चांगली केलीत तर आम्ही तुमच्या प्लॉटमधून बुजगावणे काढून टाकू."युरा कोझलोव्हने एक प्रस्ताव दिला: "आम्ही सर्वात वाईट कामगिरी करणाऱ्या संघाला बक्षीस देखील देऊ."

"ठीक आहे!" इतरांनी ओरडून म्हटले. सेन्का बोब्रोव्ह म्हणाला, “आणि शरद ऋतूमध्ये आम्ही ते बक्षीस सर्वात वाईट पीक घेणाऱ्या संघाला देऊ.” मिश्का आणि मी कठोर परिश्रम करून त्या वाईट बुजगावण्यापासून मुक्त होण्याचा निर्णय घेतला. पण आम्ही सर्व प्रयत्न करूनही, संपूर्ण उन्हाळ्यात ते आमच्या प्लॉटमध्ये उभे राहिले. जेव्हा पेरणीची वेळ आली तेव्हा मिश्काने काहीतरी गोंधळ केला. त्याने गाजराच्या बियांवर बीटरूट लावले. आणि जेव्हा आम्ही तण काढले तेव्हा तणाऐवजी सर्व पालक उपटून टाकले आणि आम्हाला त्या जागी मुळा लावावा लागला. मी मिश्का सोडण्याचा खूप वेळा विचार केला पण मला माझ्या मित्राला सोडायचे नव्हते. म्हणूनच मी मिश्कासोबत शेवटपर्यंत राहिलो. आणि तुमचा विश्वास बसेल का, शेवटी मिश्का आणि मी बॅनर जिंकला. आम्ही काकडी आणि टोमॅटोचे पीक सर्वात जास्त घेतले याचे सर्वांनाच आश्चर्य वाटले. त्यानंतर गदारोळ झाला! “हे न्याय्य नाही," इतर म्हणाले. "ते नेहमी सर्वांच्या मागे होते मग त्यांना सर्वात मोठी आणि सर्वोत्तम पीक कसे मिळाले. ते कसे झाले?“ पण विट्या म्हणाला: "हे पूर्णपणे न्याय्य आहे. ते इतर सर्वांपेक्षा हळू असतील, परंतु त्यांनी त्यांच्या जमिनीच्या तुकड्यावर खूप चांगले काम केले आणि त्यांनी कठोर परिश्रम केले."

वान्या लोझकिन म्हणाला: "असे दिसते की त्यांना चांगली जमीन मिळाली आहे, इतकेच. सेन्का आणि मला एक वाईट प्लॉट मिळाला आहे. म्हणूनच आमचे पीक देखील खराब आले. आम्हीसुद्धा खूप मेहनत केली. आणि आता ते त्यांचे जुने बुजगावणे देखील ठेवू शकतात. संपूर्ण उन्हाळा त्याच्याकडे होता. "त्यावर आमचा कोणताही आक्षेप नाही, असे मिश्का म्हणाला. "आम्ही ते आनंदाने घेऊ."सगळे हसले. मिश्का म्हणाला : "जर ते बुजगावणे नसते तर आम्ही बॅनर कधीच जिंकला नसतो!“ "असं कसं?" सगळ्यांनी विचारलं."कारण बुजगावण्यामुळे आमच्या प्लॉटमधून कावळ्यांना हाकलले आणि त्यामुळेच आम्हाला सर्वात मोठी कापणी मिळाली. शिवाय, आम्ही कठोर परिश्रम केले पाहिजेत याची त्याने आम्हाला सतत आठवण करून दिली.“ मी मिश्काला म्हणालो: "मला सांग, आपण त्या मूर्ख जुन्याबुजगावण्याचे काय करावे?“ "चला त्याला नदीत फेकून देऊ," मिश्का म्हणाला. आम्ही बुजगावणे नदीवर नेले आणि आम्ही त्याला पाण्यात फेकून दिले. आम्ही त्याला नदीत हात पसरून तरंगताना पाहिले. बुजगावणे जलद तरंगण्यासाठी आम्ही पाण्यात दगड टाकले. बुजगावणे निघून गेल्यावर आम्ही छावणीत परतलो. त्या दिवशी, आमच्या प्लॉटवरील चॅलेंज बॅनरजवळ उभ्या असलेल्या ल्योशा कुरोचकिनने मिश्का आणि माझा फोटो काढला. त्यामुळे जर तुम्हाला आमचा फोटो हवा असेल तर आम्हाला तो तुम्हाला पाठवण्यात आनंद होईल.